

las sesiones de los Ayuntamientos no tienen el carácter de reuniones públicas y que los delitos cometidos por medio de la palabra en ellas no vienen comprendidos en la ley de amnistía, cosa que estamos convencidos de que no pudo ser el criterio del gobierno al proponer la ley; ni el hecho evidente de que la reunión en que se hizo la entrega no era una sesión del Ayuntamiento, pues que en tal caso no habría tenido voz en ella don José Puig y Esteve, quien no es concejal, y, por lo tanto, aunque fuese cierto aquel criterio, la amnistía debía aplicarse al caso de que se trata, sino que es la consideración de que en repetidas ocasiones ha manifestado el gobierno que la expresada ley de amnistía ha de aplicarse de un modo expansivo y ha dictado reglas por medio de los ministerios competentes en este sentido, y que, por lo tanto, es altamente conveniente que no sea este caso una excepción, tanto más cuanto en el criterio de los suscritos, que no dudamos coincide con el de V. E., dicho caso está comprendido en la letra de la misma ley; y con su perfecta aplicación se llevarían a cumplimiento los efectos de pacificación que la ley se propone. — El interesado, por medio de la presidencia de la Audiencia de Barcelona, ha acudido al ministerio de Gracia y Justicia pidiendo que se dicten estas reglas aclaratorias en el sentido indicado, en uso de la atribución que le confiere el artículo cuarto de la ley de Amnistía, para que se le comprenda en sus beneficios, y nosotros nos asociamos a esta petición, rogándole que cuanto antes tome aquella decisión más conveniente para que tenga la amnistía en este caso su efecto. — Y siendo como es este asunto de gobierno, nos permitimos hacer la misma recomendación al señor presidente del Consejo de Ministros para facilitar la solución favorable, que no dudamos que V. E. propondrá por entenderla no sólo conveniente y equitativa, sino de toda justicia. — De usted atentos y S. S., R. de Abadal, L. Soler y March, F. Cambó, J. Ventosa, J. Garriga Massó, el marqués de Camps, P. Rahola y Molinas, F. Rahola, E. Ferrer Vidal, B. María Plaja, Miguel A. Fargas, L. A. Sedó, E. Bertrand, N. Verdagué Callís, J. Carner, J. Bertrán y Musitu, L. Vila, E. Calvet, J. Moles, Pedro Corominas, Manuel Farguella, J. Roig y Bergadá, Alberto Rusiñol, el marqués de Alella.»

Serà el doctor Martí i Julià?

El Poble Català publicava el següent eco, el qual creiem nosaltres deu referir-se al doctor Martí i Julià, president de la Unió Catalanista:

«Heroisme.

«Feia trenta anys que exercia el càrrec de director d'un institut frenopàtic. Trenta anys que feia el mateix camí d'esma, perquè la vista se li escursava i no veia prou bé on posava els peus... Pel demés, ell, home d'ideals, de nobles fal·leres, poques vegades toca de peus a terra, remuntant-se sempre cap a les clares regions de l'entusiasme, més enllà dels núvols, camí del sol...»

«Durant trenta anys feia i desfeia el mateix camí, el bon doctor frenopata. Un dia mor l'amo de l'institut, i els seus hereus, homes de la fusta dels educats a l'«escola» de la Lliga, criden al doctor, i de certa manera li diuen:

«—Veurà, doctor. Fa trenta anys que això va de la mateixa manera. S'ha de modificar... Es arcaic i revellit. Ademés, això de fer-ho tot en català..., sab?... potser ens perjudica...»

«El doctor redreça la testa, arruga el front i replica:

«—Ja'ls entenc, ja. Volen reformar-ho tot. Està bé. Doncs perquè la reforma sigui més radical, jo començo per anar-me'n. Estiguin bons.

«I per darrera vegada, el bon català, va desfer el camí de l'Institut frenopàtic retornant a la seva dolça Barcelona.

«Ja sabem que somriuràn els «nacionalistes» de l'«escola» de la Lliga o els buròcrates regionalistes de la Diputació provincial, però a Catalunya encara hi ha homes.

Cafè Restaurant

PETIT PELAYO

SERVEI A LA CARTA I A COBERTS
SALO ESPECIAL PER A BANQUETS

Telefon 1871

En Pere Corominas contra el «Bar»

En Corominas, en el discurs que pronuncià diumenge passat a Badalona, arremeté contra'l «Bar», del qual en són arrendataris en Layret, en Pinilla, en Valentí i l'aprofitat David Ferrer.

Vegin-se unes parrafades dels seu discurs:

«Si una cosa s'ha de canviar no són els programes ni les organitzacions, sinó la actitud dels homes que han d'intensificar el seu treball i la seva fe. Amb treball i fe, dintre qual-sevol partit s'hi pot fer bona feina per al poble. (1)

«No crec necessari parlar de modificacions en l'agrupació republicana. L'U. F. N. R. no veu cap motiu per alterar la seva fórmula ideal ni la seva actuació coalicionista. No veig la necessitat de crear nous partits.

«Jo admiro aquests federals de tota la vida que malgrat totes les vicissituds, desenganys i miseries conserven encara intacte el tresor dels seus idealismes. Aquests homes, si veuen un escèptic, un abúlic, un que defalleix, li diràn: —Quin exemple dones, tu? Jo m'he conservat lleial tota la vida i tu no has pogut resistir cinc anys de lleialtat al teu partit. El secret de l'èxit és el treball sense descans. El qui defalleixi, que no emmatzini els entusiasmes dels altres que encara no s'han cansat de treballar.»

ALL-I-OLI

Pedagogia de baratillo

Entre les coses útils i fruitoses que ha creat l'Institut d'Estudis Catalans se n'hi troben, també, d'inútils i ridícoles a pesar de l'aparatos presentament amb que van amanides. Una d'elles, potser la més vanitosa i inútil, és la que's titula «Concell d'Investigació Pedagògica», i que du l'empremta característica d'un individu que du el pap ple d'idees renovadores en materia d'educació, i que ostenta, amb la flamant casaca d'unes excursions pensionades vers les terres nort-americanes, però que demostra no conèixer l'escola, tota vegada que no hi ha qui el desencastelli de la toçuda teoria, cosa ben inútil si no's juga amb la pràctica i la mecànica més vulgar.

(1) Nosaltres ens alegrem que aixís pensí don Pere Corominas. Tant-de-bo hi hagués pensat un any i mig enrera!

Aquest individu és don Eladi Homs, un vanitós i un ridícol pedant.

Enhonorabona que la Diputació esmersi cabals en pro de la renovació educacional de la ciutat, mai farà prou en aquest sentit; però no concretant-se a un laboratori de manefleria individual, fins a l'extrem de rebutjar despectivament tot lo que existeix en la materia esmentada. Amb la meitat que avui gasta la Diputació n'hi hauria per proveir de bons locals-escola a la desvalguda Barcelona en poc temps.

Ara ja's veu prou en què parará tot això: en un esmerçament de cabals en inútils provatures.

Al freir serà el reir. Vinguen títols ben pomposos per espatarrar incautes, que ja paga Catalunya les provatures manses dels investigaires pedagògics d'a xavo el rengle, com aquells mistos que sols fan un espetec i deixen un rastre de fastigosa fragancia.

Tingui's en compte que a Barcelona hi ha mestres de valor positiu, i de més d'alabar en llur tasca, perquè s'han de bellugar en un ambient mefític, i amb tot arriben a fer miracles. Si volguéssim anomenar... Cometriem omissions.

Entorn de l'investigaire de l'Institut hi ha una pila de bacil·lus de la Pedagogia; més ben dit, microbis. Un per mostra? Aquest pobre Flos i Calcat, que, per mirar si cau res, fa el jòc al flamant Concell, empescant-se un àlbum que... vaja!; i fent pensaments sublimes, com els que endinyava als pocs lectors pacients de La Veu. En Flos! Un home que en la seva vella escola del Masnou maltractava bàrbarament els nens que parlaven en català, de la *noche a la mañana* planta un «Col·legi de Sant Jordi», treient el suc de l'esquena als pobres Paloma, Arqués i altres que'n sabien més que ell. I com que en materia de ensenyança catalana és el que nos trajo las gallinas, li'n deixen fer alardes. Ell pla ha trobat la Mare de Deu adormida sota un roc! Però darrera seu, com se'n xuten! Pobre, si, pobre Flos!

De temptatives se n'han fet d'altres; o si no, recordeu la fracassada Escola de Mestres. Una altra? El cèlebre «Mont d'Or», den Joan Palau.

La Escola de Mestres s'ha de reconèixer que la guiava una bona fe a tota prova. En Bardina ara és a rodar món, i en Jové està fent una campanya meritíssima per les terres de Lleida fent d'inspector de l'Estat, al costat den Llàrena, que val molt, també.

El «Mont d'Or» acabà malament, i encara son fundador va persistint. Encara recordo la seva cèlebre conferencia a l'Ateneu. Aquell vespre s'hi reclutà lo bo i millor de la intel·lectualitat de casa: Maragall, Oliver, Karr, etcètera, etc. Jo vaig anar-hi, pensant aprendre-hi quelcom. I vaig aprendre-hi. Què? Vaig aprendre-hi que la Pedagogia den Santos, lo més ranci que corre en aquesta materia, i que formà mestres coixos i mancos i que'ns feien donar a la Normal, no és tant dolenta com ens pensàvem, car en Palau es concretà a glossar alguns conceptes d'aquell llibre tant pobre. Jo tenia al malaguanyat Maragall al costat, i vaig dir-li a cau d'orella: Tot això ho sabem temps ha, i ho teníem per antiquat. Això i molt més es fa en les escoles que tant es combaten.»

I mestre Maragall quedà tot admirat i ignorantament cor-près. I, a pesar de tot, a La Vanguardia i aparegué un article del gran Oliver fent l'article al «Mont d'Or». I total... res! El «Mont d'Or» es fongué com una bola d'or en mans de...

... anem per un altre. BRUT DEL BORN